

Arrest

nr. 273 657 van 2 juni 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE (nr. X)
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

Ten kantore van advocaat E. MASSIN (nr. X)
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021 (zaak met rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021 (zaak met rolnummer X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 4 maart 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 maart 2021.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

2.3. Op 16 december 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri en Iraans staatsburger afkomstig uit Astara. U komt uit een diepgelovige familie. Uw vader is verantwoordelijke van een moskee. U werd voortdurend gecontroleerd door uw ouders en u had geen vrijheid. U wilde graag studeren, het liefst een grafische richting, maar dat werd u door uw ouders verboden. Meestal zat u thuis bij uw moeder of ging u mee naar islamitische vrouwenbijeenkomsten die uw moeder organiseerde. Een achttal jaar geleden kon u uw moeder zo ver krijgen dat u zich mocht inschrijven in een sportclub voor vrouwen. Enkele maanden nadat u voor het eerst naar de club ging maakte u kennis met M. (...), de zoon van de uitbaatster A. (...), en jullie kregen een relatie. Omdat de familie van M. (...) allerm minst religieus was en uw ouders niet akkoord zouden gaan met de relatie, moest uw relatie met M. (...) geheim blijven. Zo'n vijf jaar geleden werd u zwanger. Het kind houden was geen optie en u onderging een abortus in het appartement boven de sportclub. Een jaar voor uw vertrek leerde u in de sportclub Ma. (...) kennen, een christelijk meisje. De manier waarop ze in het leven stond sprak u aan en jullie raakten bevriend. Ma. (...) vertelde u over het christendom, u raakte geïnteresseerd en op een bepaald moment stelde Ma. (...) u voor om samen naar haar kerk te gaan. Stiekem ging u met Ma. (...) naar een viering en u was meteen gecharmeerd door de sfeer en de goede geur die er hing. Na afloop van de viering zei de pastoor echter dat het beter was dat u als moslima voortaan niet meer kwam. Na de viering nam Ma. (...) voor u een Bijbel mee die u niet mee durfde te nemen naar huis. Jullie band werd hechter en jullie lasen samen het boek en rookten in de tuin. U maakte ook kennis met de familie van Ma. (...) en was onder de indruk van de sfeer die er bij hen thuis ging en die in schril contrast stond met hoe het er bij u thuis aan toe ging. Op een bepaald moment durfde u het toch aan om de Bijbel naar huis mee te nemen maar uw moeder ontdekte het boek waarop ze het verscheurde en u enkele maanden huisarrest kreeg. U beschouwde zichzelf sindsdien als christen omdat de Bijbelse voorspelling dat u door uw geloof problemen zou krijgen realiteit werd. Nadien kreeg u uw moeder zo ver dat u terug naar de sportclub mocht gaan maar u werd voortaan gebracht door uw broer P. (...). Uw ouders ondernamen de afgelopen jaren verschillende pogingen om u uit te huwelijken maar u wist er telkens aan te ontsnappen door u te snijden of pillen te nemen. Toen u na de periode van huisarrest terug naar de sportclub ging, vertelde uw moeder u dat er een geknipte huwelijkskandidaat was gevonden. Toen de familie van uw aanstaande op bezoek kwam moest u thee brengen. U slikte pillen waardoor u aan een huwelijk wist te ontsnappen. Uw ouders vonden dat u hen te schande maakte en ze waren razend. Ongeveer een maand voor uw vertrek moest u opnieuw huwen, dit keer met een zekere A. (...), een mollah. Dit keer werd u door uw familie nauwlettend in het oog gehouden waardoor u geen pillen kon slikken. Er werd u opgedragen om een gynaecologisch onderzoek te ondergaan om uw maagdelijkheid te attesteren. U onderging ook effectief dit onderzoek, maar meteen erna zette u het op een lopen. U was immers geen maagd meer en vreesde om die reden problemen. U vluchtte naar de sportclub. Uw toenmalige vriend M. (...) hielp u te vluchten naar Teheran. In Teheran werd M. (...) echter gecontroleerd door de politie en omdat u uw identiteitskaart niet op zak had, werd u meegenomen naar het politiekantoor. De politie belde naar uw vader die u samen met uw broer P. (...) kwam ophalen in het kantoor. U werd uitgescholden en uw broer sloeg u in het gezicht. Eenmaal thuis werd u opgesloten in de kelder en door

uw vader met een riem geslagen. Na twee weken opsluiting wist u, toen uw familie afwezig was, te ontsnappen. U nam uw shenasnameh en wat geld en juwelen mee en vluchtte dit keer naar Ma. (...). De moeder van Ma. (...) nam contact op met A. (...) waarna M. (...) u naar Ardebil voerde en u de bus nam naar Tabriz. In Tabriz nam u contact op met iemand die u zou helpen Iran te verlaten. In azar 1398 (Perzische kalender, november-december 2019 in de Gregoriaanse kalender) verliet u Iran. Via Turkije reisde u naar Griekenland waar u tegengehouden werd door de grenspolitie. U belandde in een opvangcentrum. Vanuit het opvangcentrum werd u verondersteld om naar Athene te gaan om zich aan te melden bij de politie. Omdat uw medereizigers vertelden dat jullie niet naar de politie mochten omdat er dan vingerafdrukken zouden genomen worden en omdat u niet van plan was om in Griekenland te blijven meldde u zich niet aan. In Griekenland bezocht u een kerk en sprak u met een priester. Door de coronacrisis bleef u uiteindelijk achttien maanden vast zitten in Griekenland waarna u met een Griekse identiteitskaart en een Grieks paspoort naar België reisde waar u in maart 2021 aankwam. Op 4 maart 2021 verzocht u in België om internationale bescherming. U vreest dat u in Iran in de gevangenis zal opgesloten worden en dat u zweepslagen zal krijgen omdat u geen maagd meer bent. U vreest ook problemen omdat u illegaal het land verliet. In België volgde u online-vieringen van de Iraanse kerk van Brussel. U werkt bij Katoennatie en verliet het opvangcentrum om dichterbij uw werk te wonen. U heeft momenteel een relatie met D. M. J. (...) (O.V. (...)). U heeft momenteel geen religieuze activiteiten meer. Ter staving van uw identiteit legde u uw shenasnameh (geboorteboekje) en mellikaart (nationale kaart) neer. U legde eveneens een Belgische arbeidsovereenkomst en een brief neer, opgesteld door een zekere A. M. (...), de nicht van uw huidige vriend D. M. J. (...), waarin ze verzoekt om u asiel te verlenen in de omgeving van Zwijndrecht omdat u daar werkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde dat er op de Iraans-Turkse grens een muur was gebouwd en dat u er tijdens uw illegale vlucht enkele jaren geleden over moest klimmen (CGVS I, p. 6). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat in oktober 2021 grote stukken van de muur nog gebouwd moesten worden. De muur die er wel al staat is voorzien van de modernste beveiliging, zoals onder meer warmtecamera's. Dat uw smokkelaars ervoor gekozen zouden hebben om u via deze muur te smokkelen, terwijl grote stukken van de Iraans-Turkse grens enkele jaren geleden nog niet met een streng bewaakte muur beveiligd waren, is niet aannemelijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u op een andere, bijvoorbeeld legale, manier de grens heeft overgestoken dan u op het Commissariaat-generaal beweerde.

Aansluitend hierbij kan er gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen over de identiteitsdocumenten die u al dan niet aan het Commissariaat-generaal kon voorleggen. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat uw shenasnameh het belangrijkste was dat u uit Iran kon meenemen (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat, toen u uw documenten met bibberende handen zocht, u uw mellikaart niet gevonden had en dat u geen tijd had om ze te zoeken. U verklaarde tevens dat u geen andere documenten meenam dan uw shenasnameh (CGVS II, p. 10-11). Geconfronteerd met uw mellikaart die u op de Dienst Vreemdelingenzaken had neergelegd, erkende u die inderdaad eerder neergelegd te hebben: u had dit document immers mee vanuit Iran, maar had het ten tijde van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal niet bij (CGVS II, p. 16). Gelet hierop, wordt niet alleen de indruk gewekt dat u (identiteits)documenten wenst achter te houden, maar wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek, met name dat u geen tijd gehad zou hebben om uw documenten (met bibberende handen) bijeen te zoeken, ondergraven.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u achttien maanden in Griekenland verbleef en dat u er niet om internationale bescherming verzocht: u meldde zich niet aan omdat u geen vingerafdrukken wilde achterlaten omdat u dan steeds

naar Griekenland zou teruggestuurd worden en dat u daar niet wilde blijven (CGVS I, p. 7). Deze rechtvaardiging kan echter niet in aanmerking worden genomen aangezien ze geen enkele afbreuk doet aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u een illegaal verblijf van achttien maanden in Griekenland verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en dus zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen plaatst dan ook een groot voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Verder dient er gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal over de samenstelling van uw familie. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw familie, i.e. uw ouders en uw drie broers, een extremistische religieuze moslimfamilie is (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken vraag 3.5). U noemde uw drie broers, die alle drie geboren zijn in Astara, bij naam: P. (...), P'. (...) en P". (...). U vermeldde ook hun leeftijd. Zo was P. (...) ongeveer 31 jaar oud (Verklaring DVZ, Vraag 17). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter expliciet dat u slechts één broer heeft, met name P. (...), en dat hij nog naar de middelbare school ging (CGVS I, p. 4). Het was die extremistische broer die u na uw vlucht uit het dokterskabinet samen met uw vader kwam oppikken in het politiecommissariaat en u vervolgens sloeg en uitschold (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u het tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken had over drie (religieuze) broers, ontkende u dat u dit gezegd had en verklaarde u dat u slechts één broer, P. (...), had (CGVS II, p. 10). Toen u later nog eens geconfronteerd werd met het feit dat uw drie broers P. (...), P'. (...) en P". (...) vermeld staan in uw personalia met leeftijd en verblijfplaats, ontkende u nog eens dat u hen genoemd had en verklaarde u dat u dat u geen P'. (...) of P". N. (...) kent (CGVS II, p. 16). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde drie broers te hebben en dat u hen bij naam en toenaam noemde, terwijl u dit op het Commissariaat-generaal verschillende keren staalhard ontkende, raakt kant noch wal. Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken een Afghaanse tolk zou gehad hebben, zoals u zich verdedigde (CGVS I, p. 10), kan deze tegenstrijdigheid bovendien allerm minst rechtvaardigen. Uit de CGVS-vragenlijst en uit de verklaring DVZ blijkt immers dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Farsi gehouden werd. Bovendien kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat een tolk geen namen, plaatsen en leeftijden zou uitvinden. Uit de vragenlijst blijkt ook dat het verslag u werd voorgelezen en dat u tekende voor akkoord. Bij het begin van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal had u bovendien geen enkele opmerking over het verloop van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I, p. 3). Ook blijkt u, hoewel u bij uw eerste onderhoud verklaard had dat u in Europa nooit sociale media gebruikte – u durfde dit niet uit vrees dat iemand in Iran u hier zou vinden (CGVS I, p. 8) –, wel degelijk sociale media te gebruiken. Zo erkende u bij uw tweede onderhoud dat u een instagramaccount in Griekenland gebruikte (CGVS II, p. 3). Wanneer u geconfronteerd werd met het openbare instagramprofiel van ene P". N. (...) waaruit blijkt dat u hem volgde, verklaarde u dat het kon zijn dat u hem volgde maar dat u geen broer had die P". (...) heet (CGVS II, p. 17). Met uw account plaatste u een vijftiendertigtal weken voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25 oktober 2021 een geschreven boodschap op het openbare profiel van een zekere P'. N. (...). Geconfronteerd hiermee, vroeg u zich af of de protection officer uw account geopend had en ontkende u opnieuw dat P'. (...) en P". (...) broers zouden zijn (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met het facebookprofiel van de eveneens door u gevolgde P. (...), volgens u uw enige broer en een extremistische moslim, waarop P. (...) te zien is in roze t-shirt, erkende u dat het zijn profiel was maar dat u hem nooit zo gezien had (CGVS II, p. 17). Nochtans had u even daarvoor stellig opgemerkt dat uw familieleden geen technologiefanaten noch sociale-mediamensen zijn, ontkende u met uw familieleden nog contact te hebben en beweerde u uw vorige leven afgesloten te hebben (CGVS II, p. 3-4). Hierbij dient overigens nog opgemerkt te worden dat uw broer P. (...) die onder andere een foto uit de groep 'hot chicks on bike' van een erg schaars geklede dame op een moto deelde, op zijn Facebookprofiel alles behalve een diepreligieuze indruk maakt. De tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw broers en het gegeven dat uit het Facebookprofiel van P. (...) niet meteen blijkt dat hij een fundamentalistische moslim zou zijn, integendeel, ondermijnen wederom uw geloofwaardigheid.

Daarnaast heeft u uw beweerde jarenlange relatie met M. (...), waarvan u overigens niet het minste bewijs neerlegde, niet aannemelijk gemaakt. Ofschoon u beweerde dat u en M. (...) tot op het moment van uw vertrek uit Iran een koppel vormden en dat uw toenmalige partner u hielp om Iran te ontvluchten, maakten jullie geen enkel plan om elkaar nog te zien en had u na dit vertrek geen enkel contact meer met hem. Evenmin ondernam u enige poging om hem te contacteren (CGVS II, p. 4-5; p. 13). Dat u klaarblijkelijk,

gelet op het ontbreken van ook maar één poging om uw toenmalige partner te contacteren terwijl jullie tot jullie vertrek al jarenlang een koppel zouden gevormd hebben, geen behoefte meer had aan enig contact met M. (...), tast de geloofwaardigheid van uw bewering jarenlang een koppel gevormd te hebben aanzienlijk aan. Dit wordt bevestigd door de volgende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriend M. (...), uw eerste en enige vriend in Iran (CGVS II, p. 4), een paar keer naar jullie thuis was gekomen om uw hand te vragen maar dat hij geen toestemming kreeg van uw ouders omdat hij en zijn familie niet islamitisch genoeg waren terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw ouders M. (...) niet kenden en niets van uw relatie met hem afwisten (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, Vraag 3.5; CGVS I, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dat niet gezegd had en dat u gezegd had dat hij uw hand niet kon vragen (CGVS I, p. 19). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen kan deze tegenstrijdigheid echter niet rechtvaardigen. Voorts is het merkwaardig dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u M. (...) in 1394 (2015-2016) had leren kennen, terwijl u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u hem reeds had leren kennen acht à negen jaar geleden toen u 31 of 32 jaar oud was, i.e. in 2012 of 2013 (CGVS I, p. 14). Tot slot is het bevreemdend dat, toen u gepeild werd naar een leuke anekdote die u met M. (...) meemaakte, u niet verder kwam dan dat u veel leuke anekdotes had meegemaakt en dat u in dit verband als concrete en bovendien leuke anekdote enkel de door u ondergane abortus vermeldde (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen over uw zwangerschap en daaropvolgende abortus klinken overigens niet overtuigend. Het is immers opmerkelijk dat, gelet op de conservatieve familie waarin u opgegroeid zou zijn, wanneer u vaststelde zwanger te zijn, u, M. (...) en zijn moeder, naast gespannen, ook blij zouden geweest zijn (CGVS II, p. 6). Aangezien jullie de relatie geheim moesten houden en aangezien u en M.'s (...) moeder uiteindelijk opteerden voor een abortus (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 6), is blijdschap dan ook een vreemde reactie. Bevreemdend is ook dat, zelfs al zou u in dit verband een smoes uitgevonden hebben (CGVS II, p. 18), u de abortus voor uw ouders verborgen heeft kunnen houden, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u voor de ingreep een zestal uren in de woning van M. (...) bleef en dat het daarna een week duurde voordat u de oude was (CGVS II, p. 6). Gelet op het voorgaande, heeft u uw voor uw conservatieve familie verborgen gehouden relatie met M. (...) niet aannemelijk gemaakt.

Verder kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door uw conservatieve ouders ondernomen uithuwelijks pogingen. U beweerde enerzijds dat het voor een religieuze familie een schande is wanneer een dochter van 22 of 23 jaar nog niet getrouwd is (CGVS I, p. 9). Anderzijds beweerde u dat uw ouders voor het eerst een huwelijkskandidaat geregeld hadden toen u 33 jaar was (CGVS I, p. 16). Beide uitspraken zijn slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met elkaar. In verband met de door uw ouders ondernomen uithuwelijks pogingen slopen er ook enkele opvallende tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud over de pogingen om u uit te huwelijken dat er vijf ontmoetingen waren waarbij mannen naar uw hand waren komen vragen: twee pogingen werden in de voorbije drie jaar ondernomen en drie ervoor (CGVS I, p. 16). Aanvankelijk verklaarde u dat de voorlaatste poging om u uit te huwelijken ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran was (CGVS I, p. 13). Even later meende u dat dit een jaar voor uw vertrek was (CGVS I, p. 16). Wanneer er tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar de huwelijks pogingen gepeild werd, had u het echter over slechts drie pogingen. U verklaarde over de derde poging dat deze plaats had ongeveer een maand voor uw vertrek en dat toen alles onthuld werd met alle gevolgen van dien (CGVS II, p. 6-9). Waar u bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u de voorlaatste poging om u uit te huwelijken kon ontlopen door Diazepam te nemen – toen u de gasten thee bracht, werd u duizelig en viel u samen met het dienblad op de grond; nergens vermeldde u in dit verband dat u zich gesneden zou hebben – (CGVS I, p. 11), meende u bij uw tweede onderhoud dat u bij de eerste poging flauwviel, verwees u in verband met de voorlaatste huwelijks poging naar de littekens op uw armen, verklaarde u dat er bloed mee gemoeid was en stelde u dat u ook pillen had genomen maar niet zoveel dat u flauwviel (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met de verschillende aantallen die u vermeldde, zei u dat u niet wist dat het zo belangrijk was te weten hoeveel mannen om uw hand vroegen en dat de vraag bij uw eerste onderhoud heel algemeen werd gesteld (CGVS II, p. 14), hetgeen niet klopt. Gelet op deze tegenstrijdigheden kan er geen geloof meer gehecht worden aan de door u beweerde door uw ouders ondernomen uithuwelijks pogingen. Dat u naar aanleiding van de laatste uithuwelijks poging bij een gynaecoloog langs moest gaan om uw maagdelijkheid aan te tonen, waardoor u in de kelder werd opgesloten – dit gegeven vermeldde u overigens niet op de Dienst Vreemdelingenzaken – en dat hierdoor iedereen te weten zou zijn gekomen dat u geen maagd meer bent, waardoor u uw conservatieve familie te schande zou hebben gemaakt en waardoor u bij terugkeer naar Iran in de problemen riskeert te komen (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 19), kan bijgevolg evenmin aangenomen worden.

Ook uw beweerde bekering heeft u niet aannemelijk gemaakt.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Zo zijn uw verklaringen als antwoord op de vraag waarom u zich al enkele jaren als christen beschouwt bijzonder oppervlakkig. U verklaarde in dit verband dat man en vrouw naast elkaar konden zitten, dat ze samen konden lachen en dat ze lekker ruiken – dit vond u erg belangrijk – in tegenstelling tot moslims in de moskee die altijd naar voeten, zweet en sokken stinken, die constant moeten huilen en die volgens de sekse apart moeten zitten (CGVS I, p. 5). Dat u uw christenzijn voornamelijk linkte aan geuren en parfums, verraadt echter een weinig diepgaande religieuze overtuiging.

Dit blijkt tevens uit het feit dat, waar u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken nog als orthodox omschreef (verklaring DVZ, vraag 9), u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u kennis had genomen van het protestantisme, maar dat u zich nog tot geen enkele specifieke christelijke stroming had laten bekeren (CGVS II, p. 11).

Aansluitend hierbij heeft u niet aannemelijk gemaakt dat Ma. (...) u de weg naar het christendom zou hebben getoond. In dit verband is het vooreerst ongeloofwaardig dat u niet eens zekerheid had over de religieuze strekking die Ma. (...) aanhing. Bij uw eerste onderhoud zei u dat Ma. (...) orthodox was (CGVS I, p. 17). Bij uw tweede onderhoud dacht u echter dat ze protestant was (CGVS II, p. 11). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan dat u het verschil niet kent tussen het protestantisme en het orthodoxe christendom (CGVS II, p. 18). Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bevriend was met Ma. (...) en dat u regelmatig naar haar huis ging (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, Vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u Ma. (...) voor een tijdje drie keer per week bezocht in haar huis (CGVS I, p. 10-11). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat u in totaal drie keer bij haar thuis kwam: een keer bezocht u samen met Ma. (...) haar familie, een keer bezocht u haar nadat de Bijbel [door uw moeder] gevonden werd en éénmaal bezocht u haar toen duidelijk was geworden dat u Iran moest ontvluchten (CGVS II, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u haar vaker bezocht maar dat u toen in de tuin rookte: u ging slechts drie keer in de living (CGVS II, p. 18). Deze rechtvaardiging kan, gelet op uw duidelijke verklaringen in het kader van uw eerste onderhoud, allerm minst overtuigen. Overigens is het ook opmerkelijk dat u zich ondanks uw beweerde regelmatige bezoeken aan Ma.'s (...) woning de naam van de moeder van Ma. (...) niet kon herinneren (CGVS II, p. 12). Nochtans was zij de vrouw die voor u antwoorden in het boek zocht en die u op een bepaald moment tijdens uw vlucht uit Iran ook heeft geholpen (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 18). Gelet op het bovenstaande, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u Ma. (...) frequenteerde en dat zij u de weg naar het christendom zou hebben getoond.

Dit blijkt tevens uit de volgende tegenstrijdigheid. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u een paar keer met Ma. (...) naar een huiskerk bent gegaan terwijl u even later en ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u in Iran slechts één keer naar de kerk ging en dat u nadien gevraagd werd om niet meer te komen (CGVS I, p. 5; p. 10; CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat u slechts één keer naar de kerk ging (CGVS II, p. 15). Een loutere herhaling van één versie van de feiten kan ook hier niet als afdoende uitleg beschouwd worden voor deze tegenstrijdigheid. Dat uw kerkbezoek in Iran niet aannemelijk is, blijkt tevens uit het feit dat u de door u bezochte kerk in Iran als een officiële christelijke kerk beschreef (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 12). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de activiteiten van erkende christelijke gemeenschappen strikt gereguleerd zijn: enkel erkende christenen kunnen de kerkdiensten bijwonen. Hiertoe worden de kerkgangers regelmatig aan identiteitscontroles onderworpen om te vermijden dat niet-christenen of bekeerlingen de diensten bijwonen. Dat u in deze context, ofschoon u van bij het begin aan de pastoor als moslima werd voorgesteld en u daarom bij het einde van de kerkdienst door hem duidelijk gemaakt werd dat u niet langer welkom was (CGVS I, p. 10; p. 17), toegelaten werd tot de enige kerkdienst die u in Iran bijgewoond zou hebben en u niet meteen, toen u als moslima werd voorgesteld, de deur werd gewezen, is niet aannemelijk.

Ook uw verklaringen over uw Bijbel missen geloofwaardigheid. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder ongeveer vier maanden voor uw vertrek een Bijbel tussen uw boeken vond terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het een jaar voor uw vertrek gebeurde (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, Vraag 3.5; CGVS II, p. 13).

Hiermee geconfronteerd, zei u dat het zeker geen vier maanden was. Ook hier kan een louter ontkennen van uw eerdere verklaringen niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen (CGVS II, p. 16). Verder verklaarde u dat u nadat de Bijbel door uw moeder werd afgepakt twee à drie maanden thuis zat en sprak u in dit verband even later over drie maanden 'gevangenschap' terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat u slechts twintig dagen huisarrest kreeg (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 16; Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, Vraag 3.5). Opnieuw kwam u, na confrontatie, niet verder dan een ontkennen van uw eerdere verklaringen (CGVS II, p. 16). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het eigenaardig overkomt dat u een drietal maanden huisarrest zou hebben gekregen maar dat uw vader en uw broer niet eens de reden hiervan zouden geweten hebben (CGVS I, p. 10). Gelet op deze vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw Bijbel door uw moeder zou gevonden zijn waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in Iran een Bijbel zou gehad hebben ernstig wordt aangetast. Dit wordt bevestigd doordat u bij uw tweede onderhoud erkende dat u de Bijbel nog niet gelezen had (CGVS II, p. 11), terwijl u eerder had beweerd dat u met Ma. (...) en haar moeder de Bijbel bestudeerde (CGVS I, p. 10).

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bekering blijkt ook uit uw uiterst lacunaire kennis van het christendom. Zo wist u niet wat Pinksteren is, kende u de term 'apostelen' niet, wist u niet wat parabels zijn en kende u Lazarus niet (CGVS I, p. 18-19). Nochtans zou u intussen naar eigen zeggen al enkele jaren christen zijn.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bekering blijkt ten slotte uit het feit dat u nagenoeg geen geloofsactiviteiten heeft in Europa. Zo verklaarde u dat u in totaal slechts drie keer naar de kerk ging waarvan één keer in Iran en twee keer in Zwijndrecht. Omdat u er niets van begreep ging u halverwege de eerste dienst in Zwijndrecht naar buiten; tijdens de tweede dienst stak u enkel een kaars aan (CGVS II, p. 11). U gaf zelfs expliciet te kennen dat u zich actueel niet met religie bezighoudt (CGVS II, p. 11) en geen geloofsactiviteiten heeft (CGVS II, p. 14). Dat u de taal niet kent, dat het geld kost om naar Brussel te gaan, waar er een Iraanse kerk is, en dat u wil werken om in uw onderhoud te voorzien, kunnen het feit dat u als beweerde christen amper geloofsactiviteiten heeft niet vergoelijken (CGVS I, p. 17). Uw verklaring dat, indien u had geweten dat religieuze activiteiten zo belangrijk waren voor het Commissariaat-generaal, u uw tijd in religieuze activiteiten had gestoken in plaats van in het zoeken naar werk, doet bovendien de wenkbrauwen fronsen (CGVS II, p. 14). Bij uw eerste onderhoud verklaarde u nog dat u initieel ook virtueel diensten bijwoonde: u had contact met de Iraanse kerk van Brussel en volgde vieringen online. U legde evenwel geen documenten neer waaruit dit mag blijken (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede onderhoud gevraagd waarom u geen bewijzen neerlegde van uw kerkgang zei u enkel dat u die vraag had zien aankomen en dat u vernomen heeft dat de bijeenkomsten intussen weer fysiek doorgaan, maar dat u nog niet geweest bent. Een uitleg over de ontbrekende bewijzen gaf u evenwel niet (CGVS II, p. 14). Dat u in Iran, waar op apostasie strenge straffen staan, het risico zou nemen om naar een officiële kerk (die, zoals supra is gebleken, door de autoriteiten wordt gecontroleerd) te gaan, de Bijbel te bestuderen en een Bijbel te verstoppert voor uw diepreligieuze familie maar dat u in Europa waar u in alle vrijheid uw religie kan beleven nagenoeg geen geloofsactiviteiten heeft is uiterst bevreemdend.

Uit wat vooraf gaat kan besloten worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Betreffende de occasionele geloofsactiviteiten die u in Europa mogelijks had kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld - ook dit heeft u niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat uw beweerde illegaal vertrek uit Iran betreft (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 19), blijkt uit de beschikbare informatie dat het land verlaten zonder (geldig of persoonlijk) paspoort bestraft kan worden met een geldboete, een gevangenisstraf van twee tot zes maanden of beiden, afhankelijk van de omstandigheden. In de praktijk ontvangt men enkel een boete voor illegaal vertrek. Als men Iran illegaal heeft verlaten, maar voor het vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, dan krijgt men enkel een boete. Indien men werd gezocht door de autoriteiten zal men enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. Bijgevolg kan ook uit uw beweerde illegaal vertrek geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw beroepsactiviteit in België wordt niet getwijfeld. De brief van een kennis houdt geen verband met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “art. 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de Wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd bij Wet van 15 september 2006 en inzonderheid met de toepassing van art. 26 VW Vreemdelingenwet – (art. 48/4 gecoördineerde wet)”. Zij meent ook dat er sprake is van een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Iran dat zij in de gevangenis zal worden opgesloten en dat zij zweepslagen zal krijgen omdat zij geen maagd meer is (notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 19). Ook vreest zij problemen omdat zij illegaal het land verliet (notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 19). Daarnaast stelt zij in Iran te zijn bekeerd tot het christendom en dat zij ook in België online-vieringen volgde van de Iraanse kerk van Brussel (notities CGVS d.d. 16/09/2021, p. 5 en 17).

3.2.4. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en de door haar beweerde vrees bij terugkeer naar Iran.

In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) getwijfeld kan worden aan de door haar beweerde reisroute, hetgeen doet vermoeden dat zij op een andere, bijvoorbeeld legale, manier de grens heeft overgestoken; (B) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de identiteitsdocumenten die zij al dan niet aan het Commissariaat-generaal kon voorleggen; (C) haar houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij achttien maanden in Griekenland verbleef en dat zij er niet om internationale bescherming verzocht; (D) er een ernstige tegenstrijdigheid is tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal over de samenstelling van haar familie (drie broers of één broer) en verder uit het Facebookprofiel van haar broer P. niet meteen blijkt dat hij een fundamentalistische moslim zou zijn; (E) zij haar beweerde jarenlange relatie met M., waarvan zij overigens niet het minste bewijs neerlegde, niet aannemelijk maakt, aangezien (i) ofschoon verzoekende partij beweert dat zij en M. tot op het moment van haar vertrek uit Iran een koppel vormden en haar toenmalige partner haar hielp om Iran te ontvluchten, zij en M. geen enkel plan maakten om elkaar nog te zien en zij na haar vertrek geen enkel contact meer had met hem noch hiertoe enige poging ondernam, hetgeen de geloofwaardigheid van haar bewering jarenlang een koppel gevormd te hebben, aanzienlijk aantast, (ii) zij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, (iii) het bevreemdend is dat, toen zij gepeild werd naar een leuke anekdote die zij met M. meemaakte, zij niet verder kwam dan dat zij veel leuke anekdotes had meegemaakt en dat zij in dit verband als concrete en bovendien leuke anekdote enkel de door haar ondergane abortus vermeldde, (iv) haar verklaringen over haar zwangerschap en daaropvolgende abortus niet overtuigend klinken, en (v) het ook bevreemdend is dat, zelfs al zou zij in dit verband een smoes uitgevonden hebben, zij de abortus voor haar ouders verborgen heeft kunnen houden, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij voor de ingreep een zestal uren in de woning van M. bleef en dat het daarna een week duurde voordat zij de oude was; (F) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar conservatieve ouders ondernomen uithuwelijks pogingen, gelet op haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, en derhalve evenmin aangenomen kan worden dat zij naar aanleiding van de laatste uithuwelijks poging bij een gynaecoloog langs moest gaan om haar maagdelijkheid aan te tonen, waardoor iedereen te weten zou zijn gekomen dat zij geen maagd meer is en zij haar conservatieve familie te schande zou hebben gemaakt; (G) zij ook haar beweerde bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt, aangezien (i) haar verklaringen als antwoord op de vraag waarom zij zich al enkele jaren als christen beschouwt bijzonder oppervlakkig zijn, (ii) zij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog als orthodox omschreef, terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij kennis had genomen van het protestantisme, maar dat zij zich nog tot geen enkele specifieke christelijke stroming had laten bekeren, (iii) zij niet aannemelijk maakt dat Ma. haar de weg naar het christendom zou hebben getoond, aangezien het vooreerst ongeloofwaardig is dat zij niet eens zekerheid had over de religieuze strekking die Ma. aanhing, zij tegenstrijdig is over het aantal keer dat zij Ma. bezocht in haar huis, zij zich de naam van de moeder van Ma. niet kon herinneren, terwijl deze vrouw voor haar antwoorden in het boek zocht en haar op een bepaald moment tijdens haar vlucht uit Iran ook heeft geholpen, (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keer zij in Iran naar de kerk ging en voorts haar verklaringen over haar kerkbezoek in Iran niet stroken met de beschikbare informatie over erkende christelijke gemeenschappen, (v) geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar bijbel, aangezien zij vooreerst niet aannemelijk maakt dat haar bijbel door haar moeder zou gevonden zijn, nu zij tegenstrijdig is over zowel het moment waarop haar moeder deze bijbel vond als over de duur van haar huisarrest en het tevens eigenaardig overkomt dat zij een drietal maanden huisarrest zou hebben gekregen maar dat haar vader en haar broer niet eens de reden hiervan zouden geweten hebben, waardoor ook de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij in Iran een bijbel zou hebben gehad ernstig wordt aangetast, hetgeen bovendien bevestigd wordt doordat zij bij haar tweede onderhoud erkende dat zij de Bijbel nog niet gelezen had, terwijl zij eerder had beweerd dat zij met Ma. en haar moeder de Bijbel bestudeerde, (vi) zij een uiterst lacunaire kennis van het christendom vertoont, en (vii) zij nagenoeg geen geloofsactiviteiten heeft in Europa; (H) wat betreft haar occasionele geloofsactiviteiten die zij in Europa mogelijk had, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld – wat verzoekende partij evenwel niet aannemelijk heeft gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht stellen.

3.2.5. Wat betreft het betoog dat zij tot een minderheidsgroep behoort, met name “*de huwbare vrouwen; waarvan het leven en de vrijheden in haar thuisland, Iran, sterk aan banden wordt gelegd en die bij het niet-naleven de opgelegde regels op onredelijke wijze worden gesanctioneerd*”, duidt de Raad erop dat dergelijke loutere verwijzing naar haar profiel van ‘huwbare vrouw’ niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, echter manifest in gebreke blijft.

3.2.6. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zich beperkt tot loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de essentie van haar asielrelaas, wijst de Raad er evenwel op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zowel haar reisdocumentatie en de samenstelling van haar familie als over essentiële elementen van haar asielrelaas, meer bepaald over haar geheime relatie met haar vriend M., over de door haar conservatieve ouders ondernomen uithuwelijksprogingen, over haar vriendin Ma. die haar de weg naar het christendom zou hebben getoond, over haar kerkbezoeken, en over het voorval waarbij haar moeder haar bijbel zou hebben gevonden. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondergraven dan ook wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid en het door haar voorgehouden asielrelaas.

3.2.6.1. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat uit de omstandigheid dat zij niet vermeldde dat zij ook haar melikaart kon meenemen, niet afgeleid kan worden dat zij (identiteits)documenten wenste achter te houden, zeker niet nu blijkt dat zij dit document afgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er evenwel op dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij correcte verklaringen aflegt over haar reisdocumentatie. Evenwel verklaarde zij zowel tijdens haar eerste als haar tweede persoonlijk onderhoud dat zij bij haar vlucht uit Iran enkel haar *shenasnameh* kon meenemen en haar melikaart niet vond (notities CGVS d.d. 16/09/2021, p. 8; notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 10). Pas wanneer zij geconfronteerd werd met haar melikaart die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken had neergelegd, erkende zij die inderdaad eerder neergelegd te hebben en dat zij dit document meehad vanuit Iran, maar ten tijde van haar onderhoud op het Commissariaat-generaal niet bijhad (notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 16). Door verwerende partij wordt dienaangaande terecht geoordeeld dat hierdoor niet alleen de indruk wordt gewekt dat zij (identiteits)documenten wenst achter te houden, maar dat ook de geloofwaardigheid van de door haar beweerde omstandigheden van haar vertrek, met name dat zij geen tijd gehad zou hebben om haar documenten (met bibberende handen) bijeen te zoeken, wordt ondergraven.

3.2.6.2. Verder stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij één broer heeft en twee stiefbroers, een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over het aantal broers dat zij heeft alsnog verenigbaar te laten schijnen, daar verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhoud, geconfronteerd met haar eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij drie broers heeft, zijnde P., P' en P'', in tegenstelling tot haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij één broer (P.) heeft, op geen enkel moment stelde dat P' en P'' haar stiefbroers zijn en daarentegen beweerde dat zij deze personen niet kent en dat zij nooit hun naam noemde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook wanneer zij geconfronteerd werd met de informatie waaruit blijkt dat zij ene P'. N. en ene P''. N. volgt op sociale media, hield zij vol dat dit geen broers van haar waren en merkte zij nergens op dat dit stiefbroers zouden zijn (notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 10 en 16-17).

Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat het Facebookaccount van haar broer P. niets zegt over de houding van haar broer in het openbare religieuze leven en ten aanzien van verzoekende partij en hun ouders, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, voordat zij geconfronteerd werd met het Facebookprofiel van haar broer P., nog stellig beweerde dat haar familieleden geen technologiefanaten noch sociale-mediamedians zijn en ontkende dat zij nog contact had met haar familieleden (notities CGVS d.d. 25/10/2021, p. 3-4). Ook verklaarde zij over haar broer P. dat hij erg religieus was, zich constant bezighield met de moskee en lid was van de *jeugdbassidj* (notities

CGVS d.d. 25/10/2021, p. 10). Het was ook haar broer P. die haar na haar vlucht uit het dokterskabinet samen met haar vader kwam oppikken in het politiecommissariaat en haar vervolgens sloeg en uitschold (notities CGVS d.d. 16/09/2021, p. 12). De vaststelling dat zij deze persoon echter blijkt te volgen op sociale media en uit diens Facebookprofiel allerm minst blijkt dat hij een fundamentalistische moslim zou zijn, zoals zij nochtans liet uitschijnen, ondergraaft dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande.

3.2.6.3. Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan haar jarenlange geheime relatie met M., wijst verzoekende partij op haar verklaring dat zij bij haar vertrek uit Iran nauwelijks de tijd had om haar geboorte- en identiteitsbewijs mee te nemen, benadrukt zij verder dat zij duidelijke verklaringen aflegde over hun relatie en duidt zij er ten slotte op dat zij het contact verbrak *“omdat het sedert haar vertrek geen zin meer heeft om dit contact nog verder te onderhouden”* en zij *“beseft dat haar vertrek een definitief afscheid betekent”*. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij hiermee geen ander licht werpt op desbetreffende motivering in de bestreden beslissing. Vooreerst merkt de Raad op dat hierboven reeds vastgesteld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde omstandigheden van haar vertrek, met name dat zij geen tijd gehad zou hebben om haar documenten bijeen te zoeken, waardoor verzoekende partij niet hiernaar kan verwijzen om te verklaren dat zij geen enkel begin van bewijs bijbracht van haar beweerde jarenlange relatie met M. Voorts meent de Raad dat verzoekende partij met haar stelling dat zij duidelijke verklaringen aflegde over hun relatie geheel voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen in verband met deze relatie tegenstrijdig en bevreemdend zijn. Ten slotte acht de Raad het in navolging van verwerende partij allerm minst geloofwaardig dat verzoekende partij geen behoefte meer zou hebben gehad aan enig contact met M. en zij geen enkele poging ondernam om haar toenmalige partner te contacteren, indien zij werkelijk tot haar vertrek al jarenlang een koppel zouden gevormd hebben.

3.2.6.4. Voorts weerlegt verzoekende partij evenmin de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom. Daar waar verzoekende partij meent dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijke onderhouden blijkt dat zij een algemene kennis heeft van de inhoud van de Bijbel en van het christendom, wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekende partij bepaalde zaken over het christendom wel wist, geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet wist wat Pinksteren is, de term ‘apostelen’ niet kende, niet wist wat parabels zijn en Lazarus niet kende. In het licht van haar bewering dat zij al enkele jaren christen is, is het niet aannemelijk dat zij deze belangrijke christelijke begrippen niet zou kennen. Daarnaast duidt verzoekende partij nog op haar religieuze activiteiten in België, doch de Raad wijst dienaangaande op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij nagenoeg geen geloofsactiviteiten heeft in Europa, hetgeen haar beweerde bekering dan ook ernstig ondergraaft.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering, wijst de Raad erop dat er geen concrete elementen voorhanden zijn die hierop wijzen. De Raad benadrukt dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering in Iran noch aan haar problemen met haar familie, waardoor zij niet hiernaar kan verwijzen om aannemelijk te maken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering. Daarnaast kan, aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij oprecht tot het christendom is bekeerd, ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

3.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. In zoverre verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal *d.d.* 16 september 2021 en 25 oktober 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending van het redelijkheidsbeginsel lijkt aan te voeren, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3.2.12. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET